

La noia que fa
vint mesos que
és a la presó

Josep TORRENT

crims.cat

Josep Torrent Alabau (Bellcaire d'Empordà, 1956) té publicades diverses obres per a infants i joves. Per a adults, ha publicat el llibre de microcontes *Fum, pedres, miralls...* Les novel·les policíiques *La Mirora mata els dimarts* i *Detalls culinàris* han merescut el premi Ferran Canyameres.

Ha obtingut diversos guardons de reculls de relats per a adults i també el premi Ramon Muntaner 2012 per la novel·la *Abans de la batalla*.

És l'autor del guió de la pel·lícula medieval *1212. L'any de la croada*.

La Júlia plora per dubtes, plora per por, plora per pànic.

Quan li van dir a l'Esteve que havien acusat la seva amiga d'haver assassinat a ganivetades la seva exparella, no s'ho podia creure.

El judici és a punt de començar: una sala atapeïda, periodistes a dojo, una magistrada, un fiscal contundent, un advocat inexpert, uns membres del jurat ben exigents i tot un guirigall de gent encuriosida en un plet després d'any i mig d'investigacions i proves.

Tot un procés judicial de cinc dies replets de testimonis i de declaracions confuses, informes i documentacions que s'espera que facin justícia. Però... seran suficients per demostrar la innocència o culpabilitat de l'acusada? Què es pot esperar de tot aquest litigi?

Josep Torrent, després de *La sang és més dolça que la mel*, guanyadora del 1er Premi Memorial Agustí Vehí-Vila de Tiana l'any 2014 (crims.cat nº 14), en aquesta ocasió ens presenta una «novel·la judicial», un subcorrent més de l'anomenada novel·la negra, ben emparentada i propera a les narracions d'Erle Stanley Gardner o John Grisham.

LA NOIA QUE FA VINT MESOS QUE ÉS A LA PRESÓ

SETEMBRE 2015

**LA NOIA QUE FA VINT MESOS QUE ÉS A LA
PRESÓ**

JOSEP TORRENT

ALREVÉS

BARCELONA 2015

Primera edició: setembre de 2015

Per a Josep Forment, sempre al nostre costat

© Josep Torrent, 2015
© de la present edició: Editorial Alrevés, 2015
© fotografia de portada: joseasreyes

Director de la col·lecció: Àlex Martín Escribà
Disseny de la col·lecció: Mauro Bianco

crims.cat
Editorial Alrevés S.L.
Passeig de Manuel Girona, 52 5è 5a • 08034 Barcelona
crims@crims.cat • info@alreveseditorial.com

Producció del ebook: booqlab.com

ISBN: 978-84-16328-17-8

Codi IBIC: FF

Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització per escrit dels titulars del «Copyright», la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment mecànic o electrònic, actual o futur, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars d'aquesta edició mitjançant el lloguer o el préstec públics. La infracció dels drets mencionats pot ser constitutiva de delictes contra la propietat intel·lectual (Art. 270 i següents del Codi Penal). Dirigeixi's a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessita fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pot contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

crims.cat

Se'n diu **crims.cat** i és una nova col·lecció de novel·la criminal en llengua catalana, amb voluntat d'englobar tot tipus d'etiquetes i subgèneres: negre, policíac, espionatge, detectivesc, enigma...

L'empenta, a càrrec de l'editorial Alrevés, ens sembla de prou importància com per prendre'ns seriosament la iniciativa: de moment, sis títols l'any, on es combinaran autors de casa amb noms estrangers europeus de ressò i prestigi que avui són desconeguts en totes les llengües de l'Estat.

Així doncs, volem omplir un gran buit dins del mercat editorial en llengua catalana. Ara que ja és extensament reconegut l'èxit d'aquestes històries dins i fora de les nostres fronteres, calia unir esforços en la nostra llengua per intentar evitar la dispersió editorial que viuen tots els autors que cultiven allò que Raymond Chandler va anomenar «el simple art de matar». Simple o no, hem cregut que era el moment idoni per aconseguir totes aquelles veus que reclamen des de fa un grapat d'anys la presència d'una col·lecció nostrada com ho va ser en el seu moment La Cua de Palla.

Per la nostra banda ens proposem —i esperem que no només es quedi en un propòsit— fer la millor de les seleccions i poder oferir-vos un bon catàleg d'autors reunits en una col·lecció que respondrà —això sí— a tots els criteris indispensables que caldria sempre tenir presents: un disseny identificatiu, unes cobertes suggerents, una numeració i, és clar, una tria coherent de títols.

Amb aquestes aspiracions, us convidem a passar pàgina i a començar a llegir. Hi trobareu un tipus de lectura, no ho oblideu, que ha delectat esperits de tota mena i de totes les contrades, i que novament ara podem tornar a fer en la nostra llengua.

A partir d'ara, ja ho sabeu: si voleu llegir novel·la negra en català, llegiu ***crims.cat***!

Dirigida per Àlex Martín Escribà

1

L'Esteve aparca al carrer de l'Illa de Formentera, quan els primers habitants del barri de Pedret comencen a sortir al carrer camí del treball o de la fleca. Surt del cotxe i recolza el cul a la porta que acaba de tancar. Mira l'edifici d'obra vista de la presó de Girona, on tantes vegades ha vingut al llarg dels darrers vint mesos.

Noranta-sis vegades.

Les té enregistrades en un document a l'ordinador, a mode de diari de visites. Amb un resum del que han anat parlant. Més que un resum... tot el que recorda del que han anat parlant. Pràcticament tot, perquè ho ha escrit tan bon punt ha sortit de cada visita. I també té les anotacions de totes les vegades que ella li ha trucat per telèfon. No sap ben bé per què no ha volgut perdre ni un minut del que ha passat en aquest temps, potser perquè és el més fort que ha viscut fins ara.

Els primers raigs de sol brillen a la concertina que envolta la part superior de tot el recinte, per fer desdir de qualsevol intent de fuga. La concertina, com una llarguíssima fulla de serra ben esmolada, és molt més efectiva i dissuasiva que el filferro espinós. Encara en queden algunes filades, que no van treure en col·locar el nou sistema.

Cap dia havia vingut tan aviat. Aquesta nit ha dormit poc i malament i poc després de les cinc s'ha aixecat, s'ha afaitat i s'ha dutxat. Ha estat a punt de marxar de casa

seva sense passar per la cuina, tement que, allà, la seva mare li preguntaria a on anava a aquella hora.

Ha passat per la cuina i ha agafat una mica de raïm de la nevera, l'ha rentat i, recolzat en el marbre, n'ha anat menjant. Ha sentit la remor d'unes paraules pronunciades en veu baixa i, a continuació, el fregadís de les sabatilles de la seva mare que s'acostaven.

—On vas tan aviat, fill?

—Ja ho saps, mare.

—Però, tan aviat...

—No podia dormir.

La mare li voldria dir moltes coses, però és ben conscient que ja les hi ha dit moltes vegades i que no han servit de res. De res més que per fer-lo enfadar i acabar discutint. Li voldria dir coses que sap que el seu fill no vol sentir.

Ell continua menjant raïm pausadament, esperant que la seva mare li digui que ho deixi córrer, que no serveix de res el que està fent, que està abandonant els seus estudis, que s'avingui a raons, que els faci cas d'una vegada... Que els faci cas com ho ha fet sempre.

Sempre.

En tot.

Massa vegades, potser?

—Vindràs a dinar?

—No. Suposo que no.

—Ai, fill...

Ha tret el seu Seat León de color groc del garatge —el cotxe que li van regalar els pares, segurament convençuts que seria el que li agradaria al noi— i, després de conduir un centenar de metres per davant de cases tant o més grans que la seva, ha enfilat l'avinguda de Montilivi en direcció al centre de Girona i ha travessat la ciutat quan tot just es començava a despertar i hi havia ben poc trànsit.

Dintre d'una de les cabines de vidre blindat que hi ha a les cantonades veu bellugar-se un mosso d'esquadra que li dirigeix una mirada. «Sí. Ja torno a ser aquí. Ja m'ho penso

que em tens molt vist», pensa l'Esteve, mentre li aguanta la mirada.

Desenganxa el cul del cotxe i es dirigeix a un banc de fusta. Veu que està humit. Treu un mocador de paper i eixuga la rosada. S'hi asseu. No pot fer altra cosa que mirar cap a l'edifici de la presó.

I plora.

Plora per amiatat.

Plora per dubtes.

Plora per por.

Plora sense saber concretament per què.

Plora.

Plora en silenci, sense eixugar-se les llàgrimes que li degoten de la mandíbula al jersei.

Una dona que deu passar de la cinquantena ve de buscar el pa i passa a prop seu evitant dirigir-li la mirada. Al llarg dels anys ha vist molta gent plorant en aquell mateix banc.

Quan sap que no vessarà més llàgrimes, s'eixuga la cara amb les mans i continua assegut mirant la presó. Al cap de molta estona, veu que arriba una furgoneta de la policia. L'Esteve es fixa com les finestres estan protegides amb una gruixuda tela metàl·lica pintada de negre. Mira com, per l'acció d'algun invisible comandament a distància, s'obre la reixa corredissa de l'entrada principal i la furgoneta, que havia reduït la marxa, entra dins el recinte.

S'aixeca, puja al cotxe i l'engega. Veu com la reixa es torna a tancar. Encén l'equip de música i selecciona el disc de Guy Davis. Escolta una estona com la guitarra plora suaument a mitjanit. Es torna a eixugar els ulls i arria.

2

Quan arriba caminant davant de l'edifici de l'Audiència Provincial torna a mirar el seu rellotge de polsera i veu que passen cinc minuts de dos quarts de nou. Mira a l'esquerra i veu la imponent escalinata de la catedral, i li ve al cap el darrer dia de Tots Sants al vespre, quan va venir amb la Mireia a veure com la colla castellera dels Marrecs pujaven el pilar de quatre caminant fins a dalt de tot. Seguidament, recorda que ja fa alguns dies que han començat els assajos dels Xoriguers —la colla castellera universitària— i que no ha anat a cap d'ells.

S'ho pensa un moment i comença a pujar els noranta esglaons, que compta una vegada més com si hagués de comprovar si en falta algun. Després de trenta-tres, s'atura al primer replà i torna a mirar l'imponent temple retallant-se en el cel blau de primavera.

A dintre la catedral fa una volta, mentre observa els turistes més matiners, que miren embadalits la nau gòtica més ampla del món, i les persones que, assegudes o agenollades, segurament demanen favors o donen gràcies pels obtinguts. Admira les columnes i els vitralls i dedica un parell de segons a agrair mentalment a l'Església catòlica tot el patrimoni romànic i gòtic religiós del país i de mig Europa. Dubta de si hauria de demanar alguna cosa a un déu que, en ocasions com aquesta, li agradaria que existís. Durant uns segons s'autoconvenç que deu existir i li demana que es faci justícia. Seguidament, s'adona que no

hauria de caldre demanar justícia a un déu just i acaba fet un garbuix intentant fer una reflexió sobre la justícia divina i la humana.

Surt per la porta dels Apòstols i es fixa en l'edifici que al llarg de mil anys ha estat el palau episcopal, fins que als anys setanta va passar a ser l'actual Museu d'Art. Baixa per davant de la Pia Almoïna i torna a mirar el rellotge: gairebé les nou. Entra al Cafè l'Arc, s'acosta a la barra i demana un entrepà de pernil, una aigua i un cafè amb llet a un cambrer a qui ja comença a tenir vist i del qual desconeix el nom. S'asseu a una taula de cara al carrer i repassa amb la mirada la clientela: funcionaris judicials, els advocats i procuradors més matiners i alguns turistes que lògicament ignoren que aviat començarà un procés que decidirà el futur d'una noia a qui les circumstàncies van canviar totalment la vida. Paga el cambrer tan bon punt el serveix.

Mentre menja amb desgana, veu com van arribant periodistes carregats amb càmeres de vídeo, pesats trípodos i càmeres fotogràfiques, que se saluden alegrement. Es van situant davant la porta de l'edifici judicial en les millors posicions per prendre bones imatges de l'acusada, que aviat arribarà emmanillada entre policies. Alguns seuen en algun dels tres esglaons. D'altres fumen i fan bromes.

Quan acaba de fer la darrera queixalada arriba el furgó policial i s'atura a menys d'una vintena de metres d'on ell es troba. Fa el darrer glop. Deixa la tassa suaument, mentre observa com baixen els dos policies: una dona que condueix i l'home que seu al seient de l'acompanyant. Surt al carrer, es guarda l'ampolla d'aigua que no ha obert a la butxaca de la jaqueta, i se situa a prop dels periodistes i a una distància que considera prudencial perquè els policies no el facin enretirar. Obren la porta del darrere i ajuden a baixar la Júlia, emmanillada amb les mans al davant. Només baixar, després de fer una ganyota per la diferència

de llum, així que els ulls se li acostumen a la claror, busca l'Esteve amb la mirada i se somriuen.

—Tranquil·la, que tot anirà bé —li diu ell, quan passa a prop seu.

—I tant! —diu ella, volent semblar animada i amb tota l'expressió del dubte pintada a la cara.

—Estàs guapíssima. Et queda molt bé —diu l'Esteve, referint-se al tall de cabell d'ella i al modern pentinat que porta. En tot el temps que ha estat a la presó no l'havia dut mai tan curt. Ella, que ja havia començat a entrar a l'edifici, gira el cap i fa un intent de somriure.

Des de fora de la portalada, l'Esteve veu com puguen l'escala de la dreta i desapareixen per una porta del primer pis, mentre continua admirat del molt que li escau el nou pentinat i de l'encert de continuar sense tenyir-se: troba que el color castany fosc és el que li queda millor.

Encara falten deu minuts per l'hora fixada per l'inici del judici, però l'Esteve està convençut que aquest tampoc no començarà a l'hora. Ho sap perquè en els darrers tres mesos ha assistit a quatre judicis amb jurat —la majoria amb retards— per poder-li explicar a la Júlia detalladament com és la sala, on seurà, on serà el seu advocat, i el fiscal i el magistrat i els membres del jurat. Li ho ha explicat amb detall i li n'ha dibuixat plànols, fins que ella se n'ha fet una idea prou clara. «És molt important que no et vingui de nou i no et sentis cohibida», recorda l'Esteve que li ha explicat. «Pensa que al cap d'un moment d'entrar a la sala per primera vegada començarà l'interrogatori del fiscal», li havia dit ell diverses vegades. «Has d'estar tranquil·la. Molt tranquil·la. I dir la veritat. I ja està.»

»I ja està.

»Així de senzill.

»Sí, dona.

L'advocat de la Júlia diu que el cas està guanyat. Que és impossible que se la condemni. Que és inacceptable que li hagin denegat els recursos i que l'hagin mantinguda

gairebé vint mesos en presó preventiva. El que no els ha dit és que la lentitud i el col·lapse de la maquinària judicial fa sovint que s'allarguin molt més del desitjable els períodes a la presó preventiva.

L'Esteve, la Júlia, la seva mare i el seu germà volen creure's l'advocat, però tenen els lògics dubtes. Tenen molta por que la sentència no sigui absolutòria. Estan gairebé convençuts que no ho serà. Saben que la justícia quasi mai no absol ningú a qui ha tingut prop de dos anys empresonat. Els primers que quedarien malament serien ells mateixos, això els juga en contra. Es conformarien amb una pena de tres o quatre anys: com que ja gairebé n'ha complert dos, podrien demanar la llibertat condicional de seguida.

L'Esteve recorda, com si d'una pel·lícula es tractés, el munt de visites que li ha fet a la presó. Les moltes converses que han tingut. I el desencís i la desesperança. I les mans dels dos a cada costat del vidre blindat, mentre ella li explicava una i altra vegada la demolidora solitud i el patiment extrem per la privació de llibertat.

Ell sap que s'haurà d'esperar una bona estona, però prefereix fer-ho a prop de la Júlia. Encara que no es puguin veure, se sabran l'un a prop de l'altra. L'Esteve li ha dit que durant tot el judici estaria tan a prop d'ella com pogués. Treu el carnet d'identitat i el dona al policia seriós que té cura del control a l'edifici i de l'aparell de raigs X. L'agent pren nota de manera professional i l'hi torna. L'Esteve es posa les mans a les butxaques, en treu les claus, el mòbil i algunes monedes i les posa en una safata de plàstic abans de passar per l'arc detector de metalls. Després puja l'escala principal i entra a la sala d'espera, on troba, com ja sabia, la mare i el germà de la Júlia. Se saluden i seu al seu costat.

I esperen.

En silenci.

3

La sala d'espera comença a estar atapeïda: hi continuen arribant periodistes, que l'Esteve compta per mirar de passar-se el nerviosisme, i sumen un total de vint-i-dos. Alguns d'ells entren i surten de la sala on se celebrarà el judici, on munten els trípodos i endollen les càmeres a les preses de so. L'Esteve identifica sense cap mena de dubte els membres del jurat popular: un grup d'onze persones — sis homes i cinc dones— que es mantenen unides, parlen entre elles i algunes riuen, fent-se sentir per sobre el guirigall que hi comença a haver a la sala. Ell se les mira temorós, en pensar que són qui hauran de decidir sobre la culpabilitat o innocència de la Júlia. Onze membres del jurat: nou titulars i dos suplents.

La primera vegada que va assistir a un judici va quedar sorprès que alguns membres del jurat riguessin entre ells abans d'entrar a la sala, el primer dia del procés. En els judicis posteriors ha vist com es repetia la situació i ha tingut clar que era una reacció deguda al nerviosisme davant d'allò desconegut, a la responsabilitat que se'ls ha donat, i que marcarà el futur d'una persona que no coneixen. A partir del segon dia de judici, no ha vist riure cap membre del jurat.

Una funcionària judicial anuncia que el plet començarà aproximadament un quart d'hora més tard del previst.

Al cap d'una estona, l'advocat s'acosta a la família i a l'Esteve i els diu que estiguin tranquils, que finalment ha